

Fredstraktaten for at søge at tilvejebringe det Indtryk hos Folk, der ikke ved rigtig Besked, ikke er vel underrettede om denne Sag, at det er de andre og ikke Regeringen, som staar paa Fredstraktatens Grund, saa undlader man altid at citere det, som Fredstraktaten sætter i Spidsen vedrørende hele dette Spørgsmaal. Dette lyder saaledes: „Grænsen mellem Tyskland og Danmark skal fastsættes i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker“. Dette er den første Sætning i det Afsnit af Fredstraktaten, der omhandler denne Sag. Det citerede den ærede Forespørger ikke, det udelod han ganske, men derved tilvejebringer han hos Tilhørere, som ikke fra anden Side har faaet Oplysninger, et fejlagtigt Indtryk, og det er uretfærdigt mod de Mennesker, som skal tage Standpunkt til denne Sag paa, hvad de hører, der bliver sagt til dem, thi de skulde gerne have aaben og rigtig og klar Besked om, hvordan Sagen forholder sig, ellers kan de ikke tage et velbegrundet Standpunkt. Men Sagen forholder sig saaledes, at det første, Fredstraktaten siger om dette Punkt, er, at „Grænsen mellem Tyskland og Danmark skal fastsættes i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker“. Altsaa, Befolkningen skal hen dør, hvor Befolkningen selv ønsker at komme, det skal være Befolkningens ved Afstemning tilkendegivne Villie, der skal være bestemmende for, om den skal flyttes til Danmark eller ikke. Og det hedder videre: „I dette Øjemed vil Befolkningen indenfor de nærmere angivne Omraader blive kaldt til at udtale sig ved en Afstemning“. Altsaa, de skal stemme i det Øjemed at tilkendegive, hvad der er deres Ønske, og i Overensstemmelse med dette Ønske er det, at Grænsen mellem Tyskland og Danmark skal fastsættes. Det er det grundlæggende, det principale, det er det, som siges først, og det er det, som skydes foran alt andet i Fredstraktaten. Dernæst fastsættes Fremgangsmaaden efter Afstemningen saaledes: „Indtil Grænselinien kan fastsættes i Terrænet . . .“, og saa kommer det, som det ærede Medlem har citeret.

Og det er ikke alene i Fredstraktaten, at det, som jeg her har fremhævet, skydes frem og sættes i Spidsen. I den franske Konseilspræsident Clemenceaus Skrivelse, hvormed Fredstraktatsudkastet oversendtes til Tyskland, hedder det udtrykkelig: „De Omraader, som man foreslaar at overdrage fra Tyskland til Danmark og til Belgien, er delvis erobrede ved Magt af Preussen, og ingen Overdragelse vil ske, som ikke er Resultatet af Befolkningens Afgørelse. Denne

Afgørelse skal træffes under saadanne Betyggelsesforholdsregler, at Afstemningsfriheden fuldkommen sikres“. Der er til dette Formaalets Fremme nedsat en international Kommission, som for Tiden opholder sig i København. Den bestaar jo af udmærket indsigtfulde og fordomsfrie Mænd, som er udrustede med den fornødne Myndighed, og naar man kommer dertil, at Afstemningen skal iværksættes, er der ikke den mindste Tvivl om, at den internationale Kommission vil drage Omsorg for, at Afstemningsfriheden sikres. Men naar der saa er sikret fuldkommen Afstemningsfrihed, er det ogsaa Fredstraktatens Villie, som det er Følgeskrivelsens Villie, udtrykt af Konseilspræsident Clemenceau, at Resultatet skal være i Overensstemmelse med Befolkningens Afgørelse, det er Befolkningens Ønske, der skal være det afgørende, den skal selv afgøre Sagen ved sin Afstemning.

Hvis et saadant Grænsetilfælde, som her blev fremhævet, skulde komme frem, eller et lignende, har jeg ogsaa svaret i saa Henseende i Mødet i Folketinget, idet jeg den 25. November i Aar, Sp. 1752, besvarede Spørgsmaalet saaledes, at skulde et saadant eller lignende Grænsetilfælde komme til at foreligge vedrørende Flensborg eller andre Dele af 2den Zone, da maa først i Overensstemmelse med Fredstraktaten den internationale Kommission og de allierede Magter tage Standpunkt dertil, og derefter maa den danske Stat tage sit Standpunkt. „Jeg tror, at det Resultat, den internationale Kommission vil komme til, utvivlsomt vil blive i saa nøje Overensstemmelse med Fredstraktatens rene og klare Ord, at der ikke i den danske Regering og Rigsdag kan opstaa den mindste Tvivl om Forslaget's Rigtighed og Retfærdighed. Skulde imidlertid den danske Regering have den Mening, at den Grænse, man ønsker at fastsætte paa et eller andet Punkt, frembød Betæneligheder fra dansk Side, er det en Selvfølge, at Regeringen, der selv har foreslaaet ved en Grundlovsbestemmelse, at sikre Rigsdagens Medvirkning i alle vigtige Afgørelser af international Karakter, ikke vil søge en Afgørelse uden Rigsdagens Medvirkning i disse Spørgsmaal“ o. s. v. Det er jo klart, at der kan indtræffe, skønt det er højst usandsynligt, en saadan Situation, at den danske Stats Myndigheder maa give sin Villie til Kende. Et Blad, som skriver meget skarpt imod mig i dette Spørgsmaal, fremhævede forleden Dag, at det kunde jo ogsaa være saaledes, at man ikke i Paris gav os Danske saa meget, som vi